

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№6 (163) червень 2018 р.

У м. Волноваха Донецької єпархії освячено храм, який будували волиняни. Більше про цю подію – на с. 4

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

23 червня – святителя Йоана, митрополита Тобольського

Іван Максимович народився у місті Ніжині Чернігівської губернії в грудні 1651 року в православній родині Максима і Єфросинії. Батько святителя походив з української православної шляхти, був уродженцем м. Умані (тепер Черкаської області) й досить заможною людиною.

Основи навчання і виховання у православному дусі святитель отримав спочатку вдома, а потім, імовірно, в одній із парафіяльних шкіл Ніжина. Згодом було навчання в Києво-Могилянській колегії, яку пізніше реформували в Києво-Могилянську академію. Іван вступив до колегії, коли йому було трохи більше 10 років. Навчався в одному класі зі своїм ровесником св. Данилом (Тупталом) із м. Макарова. Після закінчення навчання в сімнадцятирічному віці був залишений викладати латинську мову.

А в 25 літ бажання присвятити себе чернецьому життю перемогло, Іван приймає від архимандрита Києво-Печерської лаври Інокентія (Гізіля) постриг з іменем Йоан – на честь святителя

Йоана Золотоустого. Згодом архієпископ Чернігівський Лазар (Баранович) висвятив брата Йоана спочатку на ієродиякона, а потім і на ієромонаха. Після цього отець Йоан призначається офіційним проповідником Києво-Печерської лаври.

Багато часу він присвячував глибокому вивченню творів святих отців і вчителів Церкви, а в першу чергу – Святого Письма. Тут і відкрився його винятковий талант до проповідництва, і під дією благодаті Божої він став готуватися до вищого свящительського служіння.

У 1685 році о. Йоан призначається ігуменом Свенського Успенського монастиря, що знаходився в трьох верстах від Брянська. Більша частина монастирської братії була невдоволена діями нового ігумена, який вислав з монастиря всіх до одного священиків і дияконів московських, а набрав своїх, або, як зазначалося в скаргах, «чужеземцев зарубажных польской и черкаской (цебто української) породи». Звинувачували ігумена, що він керує на власний розсуд, навіть ризи московські перешив на свої, коротші київські. Та, зважаючи на те, що ігуменство

Йоана (Максимовича) продовжувалося 10 років, можна зробити висновок, що скаржники не мали ніякого успіху, а монастир, звичайно ж, набрав українського характеру. Заміна чернечого складу пояснювалася низьким освітнім рівнем московського духовництва і чернецтва на той час.

У 1695 році Чернігівський архієпископ Феодосій (Углицький) з огляду на свій похилий вік та слабке здоров'я викликав до себе з Брянська ігумена Йоана та запропонував йому стати архимандритом Єлецького монастиря. Той охоче погодився на цей нелегкий послух.

24 листопада 1696 року Малоросійська рада, що складалася як з духовних, так і зі світських осіб, одноголосно вибрала з трьох кандидатів на чернігівську кафедру отця Йоана. За поданням гетьмана Мазепи Московський Патріарх Андріан 10 січня 1697 року висвятив його на єпископа Чернігівського. 14 років керував владика Йоан чернігівською паствою. З метою підвищення освітнього рівня духовенства

Закінчення на с. 2

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – **2 грн 38 к.** (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – **91241**. Також «Волинські єпархіяльні відомості», радіо- й телепередачі та інші аудіо-, відео- і текстові документи, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: **www.pravoslaviavolyni.org.ua**

ХРОНІКА

Під братською церквою руйнується крипта

У музеї Луцького братства 18 квітня відбулося громадське слухання, під час якого обговорили збереження крипти під храмом Воздвиження хреста Господнього.

Проблемою є те, що відкритий некрополь за-топлюється ґрунтовими водами та частково через каналізаційну мережу.

Як розповідає настоятель парафії протоієрей Василь Ключак, розроблено два проекти, які виводитимуть воду із підземелля. Але вони дороговартісні, тож представники влади мали б допомогти зберегти від руйнації пам'ятку національного значення.

Під час слухання також офіційно оприлюднили списки із 51 імені братчиків, похоронених на території монастиря. Проте це неповний перелік. Як зазначає завідувач музею Олена Бірюліна, в описі церковного майна 1806 р. вказано, що під храмом знаходилися три камери із похованнями. Сьогодні для богослужінь розчищено лише одну з них.

У засіданні взяли участь, зокрема, настоятель чоловічого монастиря Воздвиження хреста Господнього ієромонах Никодим (Смілий), голова Луцького Хрестовоздвиженського братства (відродженого) Андрій Бондарчук, представники міської влади та громадськості.

Владика відновлював волинський ліс

У рамках всеукраїнської акції «Майбутнє лісу – в твоїх руках» 21 квітня відбулася висадка дерев у Сокиричинському лісництві на Ківереччині (ДП «Ківерцівське ЛГ»).

На запрошення начальника Волинського обласного управління лісового та мисливського господарства Олександра Кватирка у відновленні лісу взяв участь митрополит Луцький і Волинський Михайл.

Учасниками акції були також представники влади і громадськості, зокрема, голова облдержадміністрації Олександр Савченко.

На Ковельщині пройшли заходи на підтримку єдиної Церкви

Парафії Ковельського районного деканату проводять акції на підтримку звернень Церков і вищих державних органів нашої країни до Вселенського Патріарха з проханням надати Томос про автокефалію Православ'я в Україні.

Після завершення Богослужіння парафіяни разом із настоятелями просять у Всевишнього благословіння на створення єдиної Православної Церкви в Україні. Цю молитву записують на відео з розміщенням на сторінках священиків, громад у «Фейсбуці».

Як розповів декан протоієрей Іван Бонис, це триватиме й надалі, адже питання актуальне.

У той же час протоієрей Матвій Олійник, настоятель парафії Великомученика і цілителя Пантелеймона селища Люблинець, закликав усі громади долучитися до цього: «Було б непогано кожній парафії промовити: „Господи, благослови Україні єдину Помісну Православну Церкву!“. Адже в московських церквах глухо замовчують і не благословляють людям навіть думати про це», – зазначив священик.

До музею ВПБА передано цінний експонат

Панагію митрополита Якова (Панчука), який очолював Волинську єпархію в 1995–2004 роках, під час чергового візиту до Волинської православної богословської академії передав для її музею архієпископ Тернопільський, Кременецький і Бучацький Нестор (Писик).

За повідомлення сайту *Vpba.org* 24 квітня дарунок прийняв ректор протоієрей Володимир Вакин. Це вже не перша особиста річ владика Якова, яку передано в цей музей, що перебуває на стадії формування експозиції.

Панагія – архієрейська відзнака, коштовна місткість усталеної іконографії, котру носять на грудях.

ВПБА взяла участь у всеукраїнському науковому заході

25 квітня викладачі і студенти Волинської православної богословської академії стали учасниками круглого столу «Типікон і сучасна богослужбова практика» (у режимі відеоконференції). Цей щорічний захід, до якого долучилися всі заклади вищої освіти Київського Патріархату, усьоме провела КПБА.

— 3 ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ —

Закінчення. Початок на с. 1

в 1700 році в Чернігові було засновано колеґіум, освітній заклад з організацією навчання за зразком Києво-Могилянської академії. Фактично це була перша в Російській імперії духовно-світська семінарія. При колеґіумі відкрили друкарню, а бібліотека нараховувала понад тисячу томів книг і рукописів.

На початку свого архієрейського служіння владика мав зцілення від тяжкої хвороби за молитвами святителя Феодосія.

За натхненні Богослужіння та теплі й глибоко повчальні проповіді святитель Йоан був глибоко шанований чернігівською паствою.

А попереду був найважливіший період у житті: в 60-річному віці його висвячено на митрополита Тобольського і всього Сибіру.

До Тобольська преосвященний Йоан прибув 14 серпня 1711 року. Минуло небагато часу – і про владика почали говорити як про великого посника, що більшу частину ночі проводить у молитвах, постійно допомагає бідним, милостивий до всіх, у тому числі до ув'язнених. Його всією душею тягнуло туди, де було лихо і злидні, а добро він робив цілком таємно, не розраховуючи на відплату.

Керуючись цим усе життя, він нікуди не ходив у гості – за чотири роки в Тобольську лише раз був у губернатора князя Гагаріна. Зате у святкові дні та після Літургії часто запрошував до себе почесних людей міста, а з ними бідних і знедолених.

Гаряче турбувався за створення святителем Філофеєм слов'яно-латинську школу, запрошуючи достойних викладачів-наставників. У першу чергу дбав за освітній та моральний рівень духівництва, велику увагу приділяв поширенню Християнства серед сибірських язичників. У 1714 році відправив до столиці Китаю Пекіна місію на чолі з архімандритом Іларіоном (Лежайським) – до речі, теж українцем. Використовуючи створену в Чернігові друкарню, владика розпочав видавничу діяльність і в Тобольську. Перу святителя Йоана належать численні богословські твори.

10 липня 1715 року його високопреосвященство після Божественної Літургії влаштував у своєму домі трапезу для духівництва. Запросив і бідних та жебраків, яким прислужовував. Але це вже був останній день у його земному житті. Останні хвилини він зустрів на колінах перед образом, який привіз з України. Це була точна копія чудотворної ікони Чернігівської-Ільїнської. У подальшому вона стала відома благодатними знаменнями і тепер іменується Тобольською.

Прославлення святителя Йоана Тобольського відбулося в 1916 році, за 200 літ після його кончини.

Друга неділя після П'ятдесятниці – благовірного Аскольда, первомученика київського

Князь Аскольд, або ж Оскольд, народився приблизно у 30-х роках IX ст. і був по прямій лінії нащадком роду Києвичів – князівської династії, родоначальник якої – князь Київ, що заснував місто Київ.

Очолити ще зовсім молоду Київську державу, князь-язичник Оскольд вирішив піднести її міжнародний авторитет, подбати про її престиж і славу. 860 року правитель Русі влаштував похід на столицю Візантії Константинополь (руси-ни казали – Царгород).

Патріарх Фотій закликав усіх ревно молитися і стати на захист міста від поган.

Була тиша, «а тут відразу знялася буря з вітром, і знову встали великі хвилі, і кораблі

Від ВПБА виступив протоієрей Василь Ключак із доповіддю «Суперечність звершення вечірнього чину Літургії ранішосвячених Дарів у ранішній час».

Типікон, або ж Устав, – це книга, що містить виклад порядку проведення всіх богослужінь річного кола.

Як зміниться життя українців після Томосу про автокефалію

Митрополит Луцький і Волинський Михайл у прямому ефірі «12 каналу» прокоментував початок процесу надання автокефалії українській Церкві. Про це владика 25 квітня говорив у передачі «Точка зору».

Керуючий єпархією розповів про історичні підстави для створення у нашої країні незалежної

безбожної Русі розметало, і до берега пригнало, і побило їх так, що мало їх вибавилося з такої біди і до себе повернулося», – розповідає нам преподобний Нестор Літописець.

Після цього чуда й невдалого походу вложив Бог у серце й розум Оскольда просити в Царгородського Патріарха Фотія хрещення для себе і для всіх своїх побратимів, для всього народу руського, племен, що проживали у його державі. Святий Фотій та імператор Михайл III невдовзі надіслали до Русі місіонерів на чолі з єпископом, які хрестили князя Оскольда. У хрещенні він отримав нове ім'я – Миколай. З того часу в Києві постала християнська громада і засновано було єпископську кафедру.

За прикладом князя Християнство прийняло чимало київської знаті й воїнів. Віра Христова почала поширюватися і серед простого люду. Так відбулося перше (т. зв. Аскольдове) хрещення Русі.

Початок християнізації країни викликав спротив з боку язичницької знаті Києва, яка, вступивши у змову проти князя Оскольда, 882 року запросила з Новгороду воєводу-язичника Олега. Той через обман і підступ убив законного володаря Русі Оскольда в одному з урочищ, приблизно за три кілометри від Старокиївської гори. Фактично це вбивство князя-мученика можна назвати переворотом, у результаті якого язичники знову повернули собі владу на Русі. У країні розпочалася жорстока язичницька реакція, на християн були оголошені гоніння, і всі християнські храми у столиці зруйновані.

Кияни з християнськими почестями поховали вбитого Оскольда, і на його могилі згодом збудували церкву Святого Миколая.

Так, із мученицького подвигу першого київського князя-християнина Оскольда-Миколая, розпочалося утвердження Християнства в нашій Вітчизні. Воно отримало продовження за княгині Ольги й остаточно запанувало через більш аніж сто років – за князя Володимира Великого (т. зв. друге, або Володимирове хрещення Русі).

Вітальїй КЛІМЧУК

у управлінні Церкви. Зазначив, що такі події, які відбулися недавно в Україні, передували визнанню автокефалії і деяких інших помісних Церков.

Надання Томосу Вселенського Патріарха стане суттєвим поштовхом для об'єднання українського народу, переконаний високопреосвященний. Не лише між церковними громадами різних православних юрисдикцій буде порозуміння, але примиряться сім'ї. Бо сьогодні, на жаль, є непоодинокі випадки, коли родина конфліктує через відвідування різних храмів. І навіть молоді пари не вічаються, бо їхні батьки – парафіяни різних Церков.

Важливо розуміти: нині православні українці однакові у сповіданні віри, догматів, але розділені адміністративно. Тому це питання й потрібно вирішувати.

Відео можна переглянути ось тут: <https://youtu.be/CnXw-bTSLFs>.

Вшанували жертв аварії на Чорнобильській АЕС

На меморіальному комплексі «Вічна слава» заупокійну літію по жертвах Чорнобильської аварії 26 квітня очолив митрополит Луцький і Волинський Михайл. Із ним служило духовенство кафедрального собору Святої Трійці.

Після богослужіння владика звернувся до присутніх зі словом, у якому ліквідаторів цієї катастрофи назвав героями. «Це справжні Христові воїни, які ціною свого життя захищали рідних і близьких, усіх нас». Високопреосвященний закликав не лише згадувати їхній подвиг, а й бути відповідальними громадянами, аби нічого подібного не повторилося.

Чорнобиль – це безвідповідальність, стверджує митрополит. Це не лише фізичне знищення, це – трагедія нашої свідомості. Адже не лише керівники «бавилися в експерименти і догнали до трагедії», це безвідповідальність кожного робітника, який знав про стан станції, наголосив керуючий єпархією. А треба робити все для того, аби вберегти людське життя.

Проведено молитву по загиблих на виробництві

Віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований відслужив заупокійну літію за працівників, які загинули під час виконання професійних обов'язків.

Відправа відбулася 26 квітня на запрошення Федерації профспілок в області та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла у її навчально-методичному центрі, що в Луцьку.

Звернувшись до учасників богослужіння, о. Олександр наголосив на необхідності пам'ятати відданість цих людей своїй справі й побажав, аби в майбутньому такі трагедії не повторювалися.

Доброчинницю з Америки вшанували у ВПБА

Сьюзан Газ, віце-президента парафіяльної ради патріаршої ставропігійної парафії Святителя Миколая у Філадельфії (США) УПЦ КП, за рішенням вченої ради Волинської православної богословської академії удостоєно її найвищої нагороди «Ктитор Академії». Відзнаку благодійниці духовної школи вручив митрополит Луцький і Волинський Михайл 26 квітня.

Високопреосвященний подякував меценату за матеріальну підтримку та внесок у формування майбутнього покоління високодуховних, освічених пастирів Церкви Христової.

Після вітального слова владика пані Сьюзан поділилася із присутніми – викладачами і студентами ВПБА – досвідом своєї журналістської діяльності в компанії «Нью-Йорк таймс». Вона також зазначила: «Я мала можливість подорожувати, бувати у різних країнах світу. І скрізь, де знаходила православний храм, намагалася його відвідати, побути на богослужінні чи просто помолитися кілька хвилин».

У Жидичині вандали розбили статуетки ангелів

У парку імені Данила Галицького, що в с. Жидичин Ківерецького деканату, потрощили зображення ангелів, дитячий майданчик, розібрали бруківку та повиривали квіти й дерева. Про це повідомив у «Фейсбуці» декан монастирів єпархії архімандрит Константин (Марченко) 27 квітня.

Наш монастир вкладає свою душу і в парк. Але, очевидно, комусь не до душі старання братії і всіх причетних до розбудови», – зазначив душпастир. За його словами, парк закидано сміттям, розбито статуетки ангелів біля альтанки, поламано дитячий майданчик, гарні сортови дерева, розібрано бруківку біля прапора, повиривано зелені насадження. «Ці речі є відповіддю на запитання: „ЧОМУ ТАК ЖИВЕМО?“. Найбільшою нашою проблемою є ми самі».

Автокефалію дають не УПЦ КП, а українському православному народові

Камінь-каширський декан протоієрей Володимир Мицько прокоментував збирання в УПЦ (МП) підписів із проханням до Вселенського Патріарха Варфоломія не надавати українській

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2

Церкві автокефалії. Про це душпастир написав 28 квітня на своїй сторінці у «Фейсбуці».

Назвавши цей збір підписів моральним злочином проти України, о. Володимир зауважив: «Автокефалію дають не Київському Патріархатові, а дають право українському народові створити нову незалежну Церкву». Священнослужитель пояснив, що суди зможуть увійти всі православні українці, і не буде більше протиріч: в Україні буде єдиний народ із єдиною Церквою.

Як подружжя викладачів стало служити Богу

Керівник епархіального паломницького центру «Україна» Лариса Савчук розповіла газеті «Волинь нова» (Volyn.com.ua), як вийшла заміж за хлопця Миколу, що нині є священиком, настоятелем парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці в Луцьку.

Вони були викладачами тоді ще Волинського державного університету ім. Лесі Українки. Займаючись наукою, прийшли до Бога. Спочатку співали у церковних хорах, а пізніше Микола Савчук почав служити душпастирем. Так археологи стали священичою сім'єю.

2005 р., невдовзі після висвяти о. Миколи, матінка Лариса очолила новостворену паломницьку службу епархії. Зокрема, вже п'ятий рік поспіль вона привозить із Єрусалима в Україну благодатний вогонь.

Повністю інтерв'ю можна прочитати на епархіальному сайті Pravoslaviavolyni.org.ua, у розділі «Статті».

Чи можуть бути разом Київський і Московський Патріархати?

Шукаючи відповідь на це питання, журналісти «Української правди» побували, зокрема, в Ковелі, де дві церкви різних юрисдикцій зовсім поруч. Що з'ясували – у статті на Pravda.com.ua від 27 квітня.

Протоієрей Василь Мичко, настоятель собору Благовіщення Пресвятої Богородиці – одного з цих двох храмів, – вважає, що єдина помісна Українська Православна Церква мала б стати разом із проголошенням незалежності України. Тоді не було б такого розділення. На жаль, так не склалося, і саме Церква МП в Україні стала першою, хто агітував за «руській мір».

Душпастир переконаний: ділити нам немає чого, і більшість священнослужителів Західної України готові до об'єднання. Але, звісно, є агенти Кремля, які, за словами о. Василя, «і руки не подадуть». Для мирян же визначальною може бути позиція свого духовника, до якого вони прислухаються.

Клірик Благовіщенського собору священик Михайло Левочко розповів, що гострого конфлікту між громадами-сусідами немає. Особисто він готовий єднатися з УПЦ (МП), якщо буде єдина Помісна Церква. Але лише в тому випадку, коли ті парафії повністю відійдуть від Москви, а об'єднану Церкву очолить ієрарх із проукраїнською позицією.

Повністю прочитати публікацію можна ось тут: <https://www.pravda.com.ua/articles/2018/04/27/7178865/>.

Луцькі гвардійці розпочали будівництво храму

На території військової частини 1141 Національної гвардії України капелан цього підрозділу священик Сергій Лівончук 28 квітня відправив молебень на закликання помочі Святого Духа перед початком усього доброго діла. Про це повідомлено на сторінці частини у «Фейсбуці».

У богослужінні взяв участь командир гвардійців підполковник Василь Гуртовський із особовим складом. Після молитви військовослужбовці взялися до роботи.

Інформаційна служба епархії раніше сповістила: чин заснування храму Покрови Пресвятої Богородиці та поставлення хреста у військовій частині 1141 відправив митрополит Луцький і Волинський Михайл у серпні минулого року.

Душа українського народу – роз'єднана

Прес-секретар епархії архімандрит Константин (Марченко) прокоментував ситуацію із наданням автокефалії українській Церкві під час прямого ефіру на «12 каналі» у передачі «Підсумки тижня» 1 травня.

ВАРТО ЗНАТИ

4 ЧЕРВНЯ РОЗПОЧАВСЯ ПЕТРІВ ПІСТ

Через тиждень після свята Трійці входимо в піст, який має ім'я святого апостола, оскільки продовжується до дня Петра і Павла (12 липня). Цей піст ніколи не в числі, його тривалість визначається святом Пасхи. Чим раніше ми зустрічаємо Великдень, тим раніше буде Трійця, відповідно довшою – Петрівка, і навпаки.

Навіть серед християн ставлення до цього посту різне: літо, пора відпусток, людина налаштована на відпочинок, на отримання певного задоволення від життя, а тут – знову обмеження. Тож яким повинен бути апостольський піст, якщо ми врахуємо, що живемо фактично в епоху інформаційних війн?

Тему їжі – на другий план

Цей піст – неважкий, не вимагає якогось особливого подвигу.

Обмежити себе щодо м'яса в той час, коли довкола все розквітає, дозріли овочі, фрукти, мабуть, не тільки неважко, а й корисно. Тож тему їжі можна взагалі відкласти на другий план.

На перший план має вийти те, що цей піст – апостольський, просвітницький. Від назви має бути і певне ставлення, і наша поведінка під час Петрівки.

Будь-яка подорож може стати процею

Якщо це час відпочинку, то це може бути час і паломництва. Кожна подорож може перетворитися на певне паломництво, бо в будь-якій частині світу ми зможемо знайти унікальний храм, святе місце, поцікавитися історією Християнства в цьому регіоні і таким чином наповнити відпустку духовним сенсом.

Якщо ми подорожуємо в ці дні, можна взяти з собою найголовнішу книгу – Святе Письмо. Тобто якщо цей піст апостольський, дізнаймося, про що ж проповідували апостоли. І перечитати Євангеліє та їхні послання.

Проповідувати... власним життям

З іншого боку, апостольське служіння – це служіння місіонерське, просвітницьке, служіння проповіддю. І дуже важливо проповідувати не тільки словами, а й усім своїм життям. Ми живемо в інформаційному суспільстві й бачимо, що одним людям довіряють, іншим – ні, одних слухають, інших – ні. На чому базується таке ставлення? На тому, який спосіб життя веде людина, особливо щодо релігійної сфери.

Можна красиво говорити, проповідувати, але якщо ти не живеш так, як говориш, не виконуєш те, що радиш іншим, то і ставлення до твоєї проповіді буде відповідне.

Інформаційне суспільство, яке відкриває можливість побачити щось і за лаштунками, і не завжди приємне, є для нас, християн, додатковим стимулом не тільки говорити, а реально бути християнами, жити по-християнськи, радити людям тільки те, що сам виконуєш.

І не завжди це релігійна проповідь. Іноді

Зокрема, о. Константин зазначив, що релігійне життя народу – це його душа. «А наша душа, на жаль, довгий час роз'єднана і розтріпана». Саме тому ми по-різному сприймаємо суспільні проблеми. Надання Томосу може змінити цю ситуацію, згуртує народ, який стане спільно вирішувати усі питання.

Але такий розвиток подій невігідний для Росії та Української Православної Церкви (Московського Патріархату), де «явно проповідується ідея „руського міра“», – пояснює архімандрит. Тому з їх сторони і чиниться супротив. Адже відділятися від Москви вони не хочуть.

Капелани провели молитву за айдарівців

Богослужіння з нагоди 4-ї річниці створення штурмового батальйону «Айдар» відбулося 3 травня з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла у кафедральному соборі Святої Трійці.

Головний військовий капелан епархії протоієрей Михайло Бучак очолив подячний молебень за живих добровольців і панахиду по загиблих.

Заупокійну літію відправили і на Алеї почесних поховань міського кладовища поблизу с. Гаразджа.

Прикордонників привітали із професійним святом

Духовенство взяло участь у урочистих заходах із

вирішення тієї чи іншої життєвої ситуації має декілька варіантів, і один із них – християнський.

Думати не про обмеження, а про наповнення

Складності у постуванні немає. Варто трішки себе обмежити, але головне – наповнити. Частіше ми зосереджуємося на обмеженнях – і в результаті тільки втрачаємо. А треба своє життя наповнити таким чином, щоб нам вистачало до наступного посту, і не тільки до наступного, а й на все життя. І наповнювати сенсом у тому числі традицію.

Апостольський піст – це традиція, яка базується на словах Спасителя, що «поки вони зі Мною, вони не постуять, а відійду від них, будуть постувати». Це теж для нас певне спонування до посту.

Піст і молитва – наша відповідь на сучасні політичні пристрасті

З іншого боку, коли такі важкі часи в країні, в суспільстві, одна з головних можливих відповідей християнина на те, що відбувається, й одна з можливих дій, щоб якимось чином приборкати ті пристрасті, які є в суспільстві, – якраз піст і молитва. Тому що Сам Господь говорить учням, які не змогли вигнати демона з біснуватого хлопця, що рід цей, тобто ця вся бісівщина, виганяється тільки постом і молитвою.

Тому саме зараз – час більше постувати і більше молитися, бо це наша християнська відповідь на ті виклики, які є в суспільстві. А до посту й молитви треба додати реальні християнські справи і реальний християнський спосіб життя.

Лариса КУЛІШ

нагоди Дня прикордонника, які відбулися у Луцькому прикордонному загоні 4 травня.

Митрополит Михайл привітав захисників і вручив церковні нагороди військовослужбовцям. До святкування долучилися канцлер епархії і настоятель храму Великомученика Юрія Переможця, що на території цієї військової частини, протоієрей Микола Цап та капелан загону священик Михайло Хімчак.

Перед цим у церкві душпастирі відправили панахиду по прикордонниках, полеглих на Донбасі. Також освячено меморіальну дошку на їхню честь.

«Писанки» – для загиблих героїв України

ГО «Військові капелани Волині» взяла участь в акції «Писанки Небесній сотні». 4 травня захід удруге провели в Луцьку активісти кількох громадських організацій з нагоди свята Воскресіння Христового.

На Театральному майдані, перед фотостендом загиблих, священнослужителі відправили заупокійну літію, яку очолив головний військовий капелан епархії протоієрей Михайло Бучак.

Потому діти, які розмалювали повітряні кульки, як писанки, під вигуки «Слава Україні!» відпустили їх у небо.

Організатори акції: ГР «Мистецький форпост», БФ «Фонд Володимира Вдовенка „Людина – миріло всіх речей“».

Душпастир благословив дитячу самодіяльність

Настоятель парафії Мучениць Віри, Надії, Любові та Софії у Луцьку священик Андрій Ротченков на запрошення міськради та з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла побував на заключному концерті «Паростки надії» художньої самодіяльності закладів освіти обласного центру.

Дійство, яке відбувалося 4 травня у облмуздрамтеатрі ім. Т. Шевченка, підсумувало творчі звіти шкільних колективів.

Протоієрей Віктор Пушко: Хто хоче об'єднуватися – шукає можливості

Головний редактор епархіальної радіостудії «Благо» взяв участь у ток-шоу «Протилежний погляд Live» на тему «Православна Церква в Україні: виклики та реалії».

Приводом для дискусії, яку о. Віктор проводив із представником УПЦ (МП) протоієреєм Олегом Точинським 4 травня, став початок процесу визнання Вселенським Патріархом Варфоломієм української церковної автокефалії.

Священики висловилися щодо різних аспектів порушеної проблеми. Чи втручається держава в церковні справи, вживаючи певні кроки для здобуття автокефального статусу Православної Церкви в нашій країні? Яка процедура його надання? Які Церкви підтримають це рішення, а які – ні? Як церковне питання пов'язано з російською агресією на Донбасі? Що перешкоджає православним християнам жити в мирі? Чи не є нинішнє протистояння боротьбою священнослужителів за парафії?

Представник Київського Патріархату нагадав, що Церква – живий організм. Її розділення в Україні є хворобою, яку слід невідкладно лікувати. Знаючи, що російська держава та її Церква всіяко перешкоджають духовному єднанню українців, о. Віктор зазначив: «Хто хоче долати розкол – той шукає можливості, а хто не хоче – шукає причини, аби це відкласти».

Очевидно, визнання автокефалії – великий консолідуючий чинник для українського народу, а зацікавлення в ній держави пояснюється необхідністю самозахисту, адже це питання національної безпеки.

Щоб утримувати вірних під впливом російської імперії, ієрархи УПЦ (МП) протягом років вдаються до різних маніпуляцій. Наприклад, нерідко приховують свою підпорядкованість Москві. На користь країни-агресора вони налаштовують своїх парафіян і проти автокефалії, тоді як 1991 р., коли Україна стала незалежною, Помісний Собор УПЦ був одностайним у її необхідності.

«Що зробило керівництво УПЦ (МП) за 27 років із єпископатом, мирянами, кліром, духовними навчальними закладами, які виховують пастирів, з монахами, що зараз в УПЦ 50 на 50 „за“ і „проти“ автокефалії?» – запитав протоієрей Віктор Пушко.

Передача вийшла в прямому ефірі телеканалу «Нова Волинь» 4 травня (повтор – 6 травня о 19.00). Ведучим був Тарас Шкітер. Переглянути відео можна ось тут: <https://youtu.be/VceyQ7qCHFM>.

Архієрей очолив празник Юрійської парафії в Луцьку

6 травня, в день великомученика Юрія Переможця, митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив Божественну Літургію в луцькому храмі, названому на честь цього угодника Божого (вул. Стрілецька, 6).

Згадуючи в проповіді св. Юрія, владика зазначив, що з його життя маємо брати для себе повчальні істини. Адже захищати – це прояв великої любові, щирий поклик серця віддати найдорожче за своїх ближніх. Лише справжні Христові воїни діями свідчать про свої переконання, наголосив високопреосвященний.

Із митрополитом Михайлом служили канцлер епархії та настоятель цієї парафії протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин, інше місцеве духовенство та з Володимир-Волинської епархії.

Орденем Великомучениці Варвари було відзначено народну артистку України Зою Комарук, яка впродовж двадцяти років співає у хорі.

«ІМЕНА, НАПИСАНІ НА НЕБЕСАХ»

У травні 2018 р. Музей волинської ікони презентував виставку «Імена, написані на небесах». Патрональні ікони XVII–XIX ст. з колекції музею». Іменні, або патрональні (від латин. patronus – покровитель) образи – це ікони із зображенням святого, який виступає заступником християнина, названого його іменем. Двадцять два твори експозиції зображають шанованих в усі часи на Волині святих, а отже, і поширені на наших теренах християнські імена: Йоан, Василій, Дмитрій, Юрій, Катерина, Варвара, Анна, Петро, Павло, Андрій, Михаїл та інші.

Для назви виставки слугувала цитата з Євангелія: «...Радійте тому, що імена ваші записані на небесах» (Лк.10:20), – сказав Ісус Христос, обравши сімдесятюх учнів і посилаючи їх на апостольське служіння. У V–VI ст. найпопулярнішими християнськими іменами були саме імення апостолів, а також похідні від них жіночі варіанти.

Більшість відомих християнських імен мають древнє єврейське, латинське або грецьке походження, й у первісному значенні містять певні характеристики: Михаїл – *Хто, як Бог?* (євр.), Петро – *камінь* (грец.), Йоан – *благодать Божя* (євр.), Василій – *царський* (грец.), Катерина – *завжди чиста* (грец.) і т. п.

Сьогодні майже усі відомі та звичні нам імена освячено подвигом подвижників та мучеників, бо з появою Християнства, перших мучеників та святих віруючі родини прагнули засвідчити свою духовну єдність із ними і давали своїм дітям освячені вірою імена. Наречення людини певним іменем – це наче делегування чи дар їй від імені Церкви небесного заступника, який нарівні з ангелом-охоронцем веде її по життю, сприяючи спасінню душі та здійсненню Промислу Божого. З моменту Хрещення людиною опікується той святий, на честь якого вона названа. Також вважається, що святий здатний надавати людині, нареченій його ім'ям, сили у важкі хвилини, оберігати своє чадо від бід і наділяти праведними якостями, а після смерті – заступитися перед Богом за свого підопічного.

Наші предки ніколи не найменовували новонародженого не звернувшись до священика. Він

розгортав Святці (Іменослов), де містяться відомості про дні, коли поминати певного святого, і дивився перелік імен, що випали на дату народження малюка. Названий певним іменем християнин упродовж життя ходив до церкви, сповідався і причащався, замовляв молебень за здоров'я, ставив свічки і прикладався до ікони із зображенням одноіменного небесного заступника, тобто до патрональної або тезоіменної ікони.

Таку ікону можна було замовити та зберігати вдома. У стародавній традиції патрональні ікони писалися до Хрещення дитини і називались мірними (розмір ікони відповідав зросту немовляти), а могли бути звичайними, коли розмір іменної святині є довільним. Такі образи дозволяється дарувати як дітям, так і дорослим (часто це роблять саме на іменини – день пошанування тезоіменного святого), їх можна також передавати до храму.

На виставці представлено чоловічі іменні ікони апостолів Петра, Павла, Йоана та Андрія, святих Миколая, Георгія, Дмитрія та інших; жіночі – святих Варвари, Параскеви, Катерини, а також так звані сімейні патрональні, або ж іменні групові із зображенням вибраних угодників – покровителів кожного члена сім'ї: «Святі Матвей та Єлизавета», «Святі Яків, Наталія і Тетяна» (див. фото). Доповнюють експозицію сюжетні ікони: «Трійця святої Анни», «Богородиця з Антонієм і Феодосієм Печерськими», «Святі страстотерпці Борис і Гліб».

Ікони наділено великою силою емоційного впливу, для них характерна внутрішня сила образів, глибина й урочистість, простота і безпосередність. Вони служать нагадуванням про важливість молитви і дотримання Христових заповідей.

Церква вважає християнське ім'я Божим благословенням, тому кожен із нас повинен тримати у пам'яті святого, на честь якого він названий, знати основні факти його життя, кожен день у молитві звертатися до нього, сповідатися і причащатися у дні його пам'яті.

Ангеліна ВИГОДНИК,
провідний науковий співробітник
Музею волинської ікони

ВАРТО ЗНАТИ

У ВОЛНОВАСІ ОСВЯЧЕНО ХРАМ, БУДОВАНИЙ ВОЛИНЯНАМИ

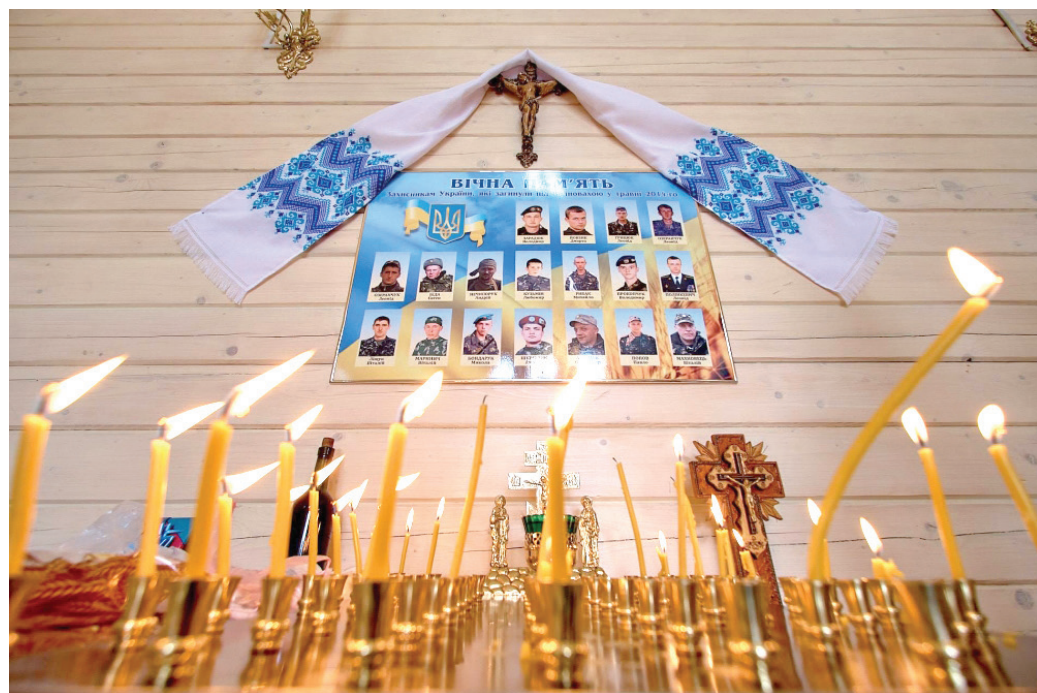
У м. Волноваха Донецької єпархії відкрили церкву Святителя Миколая Чудотворця. Чин освячення та Божественну Літургію очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 22 травня, у день перенесення мощей цього угодника Божого та річницю загибелі волинських бійців біля міста.

Із високوپросвященним служили архієпископ Донецький і Маріупольський Сергій, єпископ Слов'янський Всеволод, вікарій Донецької єпархії, духовенство цієї і Волинської єпархій. Це, зокрема, луцький районний декан протоієрей Володимир Присяжнюк, ківерецький декан протоієрей Іван Семенюк, головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак. Свято прикрасили співом ченці жидичинського монастиря на чолі з архимандритом Константином (Марченком).

У проповіді архієрей наголосив, що відкриття цього храму чи навіть цілого духовного центру – це початок кінця «руського мира» на Донбасі.

Також у Відправі взяли участь народний депутат України Дмитро Лубінець, представники влади, громадськості, близькі та побратими загиблих, жертводавці.

Чотири роки тому 22 травня недалеко від місця, де споруджено цей Божий дім, стався напад

російських військових на бійців 51-ї ОБр. У цьому підрозділі несли службу волинці, в пам'яті про яких і звели храм.

У грудні 2016 р. владика Михаїл освятив місце під будівництво церкви. У травні минулого року відбулося закладання капсули, яка мала вигляд ключа із зображенням Луцького замку, на місці побудови церкви Святителя Миколая Чудотворця, у якому взяла участь делегація волинських священнослужителів.

Гроші – 5 мільйонів гривень – збирали і на Волині, і на Донбасі. Тож у Волновасі постав цілий духовний комплекс: храм, дзвіниця, капличка, гуманітарний центр. Для збору коштів організатори, зокрема, провели кілька благодійних аукціонів.

Очолює цю волноваську парафію душпастир із нашого краю – ігумен Макарій (Дядюсь).

Прот. Віталій СОБКО, Ольга ВЕРЕМЧУК.
Світлина з архіву Павла ЖЕБРІВСЬКОГО і прот. Матвія ОЛІЙНИКА

СВЯТО ЛУЦЬКОГО СОБОРУ – З ПАТРІАРХОМ ФІЛАРЕТОМ

28 травня, в День Святого Духа, відбулося урочисте відзначення храмового празника кафедрального собору Святої Трійці. Божественну Літургію з цієї нагоди очолив Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Напередодні, надвечір, на межі Рівненської й Волинської єпархій Святейшого зустріли митрополит Луцький і Волинський Михаїл та канцлер єпархії протоієрей Микола Цап. Близько 19.30 кортеж приїхав до центральної брами Троїцького храму.

Тут високого гостя привітали: декан собору протоієрей Микола Нецькар, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, луцький міський декан протоієрей Михайло Онишук, декан монастирів архімандрит Константин (Марченко), інше місцеве духовенство, голова ОДА Олександр Савченко, заступник голови облради Роман Карлюк, секретар міськради, виконувач повноваження міського голови Григорій Пустовіт, інші представники влади, громадськості, багато вірян. Учні Центру християнського виховання дітей та молоді, виголосивши віншування, вручили Його Святості коровай.

Із нагоди прибуття Першоієрарха Київського Патріархату у храмі відправили подячний молебень. Після многоліття владика Філарет звернувся з вітальним словом:

«Я дуже радий, що Господь і в цьому році сподобив мене прибути в місто Луцьк для того, щоб звершити завтра Божественну Літургію в День Святого Духа.

Ми відчуваємо на собі дію благодаті Святого Духа. Тому що коли б не Його допомога, то

ми державу не мали б. А завдяки тому, що Господь допомагає нам, надихає наш народ на подвиг, ми маємо свою державу і свою Церкву.

Думаю, ви знаєте, добре знаєте, що ми чекаємо від Вселенського Патріарха Томос, тобто документ про автокефалію нашої Церкви. Наша Церква – автокефальна, помісна, велика, але поки що невизнана. І нам цей Томос про автокефалію потрібний як визнання нашої Церкви Вселенським Православ'ям. Ми молимося і просимо, щоб Господь далі надихав Вселенського Патріарха не відступати від свого наміру. І надихав нашого Президента і Верховну Раду довести цю справу до кінця.

Згадаємо 92-й рік, коли утворився Київський Патріархат. Невелика була Церква. Але сьогодні Київський Патріархат є найбільшою Церквою не тільки в Україні, а найбільшою Церквою і в Православ'ї, крім Російської Церкви. Російська Церква залишається найбільшою, але за нею йде Київський Патріархат. От скажіть, чи то не діє благодать Святого Духа? Й оскільки вона велика і державна [тобто церковнослов'янською – сильна, міцна], то Вселенський Патріарх змушений визнавати нашу Церкву. Тому будемо молитися, щоб Господь довів цю справу до кінця».

28 травня за Відправою з Його Святістю служили: митрополит Луцький і Волинський Михаїл, архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон, єпископ Кропивницький і Голованівський Марк, єпископ Ужгородський і Закарпатський Варсонофій, канцлер Волинської єпархії протоієрей Микола Цап, декан собору протоієрей Микола Нецькар, ректор Волинської православної богословської академії

(ВПБА) протоієрей Володимир Вакін, декани та інші священнослужителі.

Зокрема, у Богослужінні брав участь диякон Деніел Терразас зі США, клірик парафії Київського Патріархату у Філадельфії. Співав архієрейський хор «Оранта» (регент – заслужений діяч мистецтв Василь Мойсіюк).

Серед численних вірних, які були учасниками торжества, – високопосадовці Олександр Савченко, Роман Карлюк, Григорій Пустовіт, інші представники влади, громадськості.

Наприкінці Служби Божої Святейший промовив майже 30-хвилинну проповідь про дію благодаті Святого Духа в історії та сучасності. У слові до волинян Першоієрарх приділив значну увагу актуальній церковній темі – визнання української автокефалії.

Після традиційного хресного ходу навколо собору владика Михаїл виголосив подячне слово. Радість є повною, коли вона звершується в молитві, зазначив волинський архієрей. Ми радіємо, що маємо змогу Вас вітати. Особливо радіємо, що слова, які Ви говорили не один десяток років, завдяки дії Святого Духа, Який наставляє на всяку правду, виявилися пророчими, а дії, звершені в 90-х роках, – далекоглядними.

Керуючий єпархією вручив Патріархові букет білих троянд як вираз любові й поваги до Його Святості. Всі учасники свята підтримали його оплесками.

О. Савченко, дякуючи Предстоятелю Київського Патріархату, назвав його візит на Волинь Божою милістю. Користуючись нагодою, він повідомив, що більшість районних рад нашого краю підтримали звернення щодо

визнання автокефалії Української Церкви, й висловив упевненість, що скоро це зробить і обласна рада.

Святкову відправу транслював у прямому ефірі «12 канал» із повтором увечері.

Прес-служба єпархії, зважаючи на вік Святейшого, – а йому вже 90-й рік, – вирішила не проводити великої зустрічі з журналістами волинських ЗМІ під час його візиту до Луцька, а зібрати їхні запитання, аби взяти коротке інтерв'ю.

Проте Його Святість терпляче відповідав, і на деякі запитання доволі розлого. Новинарці цікавило, наприклад, таке: як має іменуватися Предстоятель Українського Православ'я після надання канонічної автокефалії; як бути з Києво-Печерською та Почаївською лаврами, які, напевно, захочуть лишитися в Московському Патріархаті; чому Київський Патріархат тільки недавно вирішив узятися за календарні проблеми; чи можна охрещувати старослов'янськими іменами, котрих нема у святцях; що радити людям, передусім молодим, які сумніваються в існуванні Бога.

На завершення візиту Першоієрарх коротко поспілкувався з Наталею Грабовецькою, яка організувала галерею сакрального та образотворчого мистецтва «Образ» у підвальному приміщенні луцького жіночого монастиря Святителя Василя Великого. Святейший владика благословив її діяльність і прийняв картину – подарунок художниці.

Прот. Віталій СОБКО,
Ольга ВЕРЕМЧУК

НА ЛУЦЬКОМУ КЛАДОВИЩІ ОСВЯЧЕНО ДІМ БОЖИЙ

Чин освячення та Божественну Літургію в новозбудованій церкві Воскресіння Христового, що на міському кладовищі поблизу с. Гаразджа, очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл 5 травня.

Під час проповіді високопреосвященний зазначив: храм постав тут через велике бажання здійснювати постійні молитви за всіх спочилих у цьому місці. Адже вони для нас є живими – у нашій пам'яті й наших серцях. Ми приходимо сюди не лише почистити могили від бур'янів, а через велику любов до тих, хто тут спочиває, наголосив архієрей. І збудували цей храм, аби не лише помолитися за небіжчиків, а й задуматися над своїм життям.

На завершення керуючий єпархією зауважив: це місце надихає до роздумів про те, що пам'ятати і шанувати ближнього потрібно і за життя, а не лише після того, як відійде в інший світ.

По завершенні Богослужіння церковні відзнаки та благословенні грамоти вручили жертводавцям і активним парафіянам. Вагому частину коштів для побудови цього Божого дому пожертвував народний депутат України Сергій Мартиняк.

Із владикою молилися луцький міський декан протоієрей Михайло Онишук, настоятель парафії священник Ярослав Черенюк, духовенство

Луцьких міського та районного благочинь, Рівненської єпархії.

Відтепер щосуботи о 9.00 тут правлять Богослужіння. Як розповів о. Ярослав, храм відкритий для молитви представників будь-яких конфесій.

До речі, інтернет-видання «Конкурент» (konkurent.in.ua) 17 травня опублікувало матеріал «Храм для всіх: історія будівництва церкви на кладовищі в Гаразджі». Її можна прочитати

на єпархіяльному сайті pravoslavivolyni.org.ua, у розділі «Статті».

Ольга ВЕРЕМЧУК
Світлина інформаційної служби єпархії

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на с. 2-3

Духовенство – у заходах до Дня пам'яті та примирення

З нагоди 73-ї річниці перемоги над нацизмом у Другій світовій війні митрополит Михаїл разом із кліриками кафедрального собору Святої Трійці 8 травня відправив заупокійну літію біля пам'ятного знака «Поранений солдат» на меморіалі «Вічна слава» в обласному центрі.

Після молитви високопреосвященний звернувся до учасників заходу. «Багато невинно убієнних, які постраждали, які загинули, – це жертви во ім'я людиноненависницької ідеології. Ми нагадуємо собі, що перемогли нацизм. Так. Ми долучилися до боротьби разом із усієї світовою спільнотою. Але привид більшовизму ще бродить по всьому світі. І цей людиноненависницький інший устрій сьогодні продовжує знищувати, через багато десятиліть після перемоги над нацизмом.

Більшовизм сьогодні на Донбасі знищує людей. Вислів „Бий укропів!“ – хіба це вислів християнина? „Бий українців!“ – хіба це вислів людини віруючої? Хіба це ідеології миру, любові і процвітання?

Ми, воляни, згадуємо село Кортеліси й говорим, що там зробили німці. Але давайте згадаємо і Луцьк 23 червня 1941 року. Що там зробили „руськіє“? Згадаємо Дебальцево, інші міста і села, згадаємо Афганістан. Скільки загинуло наших хлопців там, місцевого населення заради ідеології?

Людей не мали за людей. Відправляли просто на смерть. І сьогодні пам'ять цих жертв, які загинули і від рук однієї ідеології, і від рук іншої ідеології, надихає нас молитовно скорбити і робити висновки.

Не виправдовує жодну з ідеологій, коли в основу закладено мільйони жертв. Адже кожна ідеологія, яка пропонується людям, ставить собі за мету зробити людей щасливими. Як може бути щасливою людина, коли во ім'я цього щастя покладено мільйони людей? Хіба ти можеш бути щасливим, коли нещасні навколо тебе?

Хай у сьогоднішній європейських цінностей день цінності життя людини буде первинною. Правильною може бути лише та ідеологія, яка в основу свою закладає любов. Це – Християнство. „Полюби ближнього свого, як самого себе“. Не вбий, не вкради, люби свою Батьківщину, люби свій дім, люби життя».

У богослужінні взяли участь представники УГКЦ, РКЦ, голова ОДА Олександр Савченко, інші представники влади, громадськість.

Пізніше цього ж дня владика відвідав тематичний захід в муздрамтеатрі ім. Т. Шевченка.

У Маневичах освятили пам'ятну дошку загиблomu бійцеві

Настоятель парафії Віри, Надії, Любові та Софії в цьому райцентрі протоієрей Михайло Мельничук 8 травня відправив заупокійну літію та освятив меморіальний знак бійцю 51-ї ОМБр Володимир Гринюку.

Дошку встановили на фасаді Маневичького професійного ліцею, де колись навчався загиблий.

У слові душпастир звернув увагу на релігійну складову кремлівської агресії проти України: розділеність Церкви сприяє тому, що у храмах Московського Патріархату на території нашої Батьківщини пропагується ідея «русского міра», яка убилає наших хлопців. Тому якщо сьогодні вдасться об'єднати Церкву з автокефалією, визнаною Вселенським Православ'ям, то завтра вдасться припинити війну, переконаний душпастир. І смерть таких героїв як Володимир – марна.

Вшанувати пам'ять воїна прийшли його рідні та близькі, бойові побратими, очільники місцевої влади, громадськість.

Володимир Гринюк народився 8 лютого 1990 р. в с. Граддя Маневичького деканату, де й похований. 1 липня 2014 р. загинув від пострілу снайпера під с. Оленівка Луганської області під час виконання бойового завдання.

У Луцьку відзначили день народження керуючого єпархії

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл з нагоди свого 52-річчя очолив Божественну Літургію і подячний молебень у кафедральному соборі Святої Трійці.

За Богослужінням 10 травня із владикою молилися: канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін, декани та намісники монастирів, інше духовенство єпархії. У Богослужінні взяли участь військові капелани, намісники монастирів нашого краю, викладачі та

вихованці ВПБА, миряни. Співав архієрейський хор «Оранта».

Високопреосвященний вручив чергові священні нагороди кільком клірикам єпархії.

Від священнослужителів та мирян вітальне слово промовив канцлер. Він відзначив «неоціненний вклад» архієрея у становлення в Україні єдиної помісної Православної Церкви, нагадавши основні здобутки митрополита Михаїла на волинській кафедрі.

«В архіпастирському служінні Ви звертаєте велику увагу на церковну дисципліну, належне звершення Богослужіння, виголошення проповідей, будівництво та упорядкування храмів і територій навколо них, – наголосив душпастир. – Серед усього згаданого важливим для Вас залишаються монастирі і відродження чернечого життя».

За словами о. Миколи, владика найбільше уваги приділяє духовній школі – Волинській православної богословської академії, «яка в останні роки зробила певний поступ у розвитку і продовжує покращувати свій науковий і виховний рівень». Також архієрей надихає і благословляє священників на капеланське служіння серед українських воїнів, додав канцлер.

Після цього з привітанням звернулися: головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак, голова ГО «Спілка воїнів АТО Волині» Олександр Серватович та голова Центру допомоги учасникам АТО Ярослав Мудрик.

Подякувавши за теплі слова, іменинник зазначив, що день народження – це лише причина вкотре зібратися і згадати про когось. Господь дав нам такі дні, особливо для тих, хто зовсім поглинутий життєвою суетою, аби вони звертали увагу на близьких людей. Адже й справді – за щоденними справами ми обділяємо любов'ю багатьох, хто нас оточує. Архієрей висловив впевненість, що його день народження – і є приводом зібратися для спілкування близьких по духу.

Народився митрополит Михаїл 9 травня, але оскільки духовенство 8-го й 9-го брало участь у поминальних заходах до Дня пам'яті та примирення, святкування традиційно провели 10 травня.

Привітали медсестер із професійним святом

Священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці взяли участь в урочистостях з нагоди Міжнародного дня медичної сестри. Захід відбувся 10 травня в академічному обласному театрі ляльок.

Душпастирі передали вітання митрополита Луцького і Волинського Михаїла та вручили церковні відзнаки.

У Луцьку помолилися за матерів воїнів

З нагоди Дня матері у нижньому храмі кафедрального собору Святої Трійці капелани 12 травня відправили Божественну Літургію та заупокійну літію по загиблих військовослужбовцях. Про це повідомив сайт *Vpba.org*.

Очолив Богослужіння головний військовий капелан єпархії протоієрей Михайло Бучак. Звернувшись до присутніх, душпастир нагадав слова із Євангелія: «Немає більше від тієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх» (Ін. 15:13) та закликав усіх пам'ятати загиблих героїв.

До молитви долучилися мами тих воїнів, які віддали життя за Україну, викладачки та студентки Волинської православної богословської академії.

На Ківереччині будуватимуть новий храм

У с. Кадище відправлено чин заснування церкви Преподобного Амфілохія Почаївського та поставлення хреста.

З благословіння митрополита Михаїла богослужіння очолив цуманський декан протоієрей Тарас Манелюк 12 травня, коли Церква особливо вшановує св. Амфілохія.

Разом із благочинним служили настоятель новоствореної парафії священник Ігор Літвінцов та душпастир із с. Дерно священник Валерій Чернюк. За словами о. Ігоря, раніше у цьому невеликому селі, що на межі Волинської та Рівненської єпархій, Божого дому не було. Принаймні, про це нема жодних відомостей. Аби помолитися у храмі, люди ходили в сусідні села. Проте бажання мати свою церкву було, тож нині наближають здійснення цієї мрії.

День матері: представники єпархії взяли участь у заходах

З нагоди свята священнослужителі та студенти Волинської православної богословської академії

взяли участь у фестивалі рушників та мистецькому святі «Мамина колискова».

Зокрема, 13 травня в Луцьку, на Театральному майдані, уже вдев'яте відбувся Всеукраїнський фестиваль рушників, до якого традиційно долучилися вихованці ВПБА. Протягом дійства тривав збір коштів на будівництво храму Святителя Миколая Чудотворця у м. Волноваха.

У той же час в облмуздрамтеатрі проходила мистецька акція «Мамина колискова». До заходу долучився староста кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Володимир Подолець.

Душпастир передав присутнім вітання митрополита Михаїла, а також, поздоровивши матерів, зазначив: «Жінкам, аби виконати свою місію, досить народити та добре виховати», адже материнство – це найвище благо, подароване жінці.

20 років тому в Козлиничах освятили храм

Митрополит Михаїл очолив Божественну Літургію в церкві Вознесіння Господнього с. Козлиничі Маневичького деканату з нагоди 20-ліття її освячення.

20 травня разом із владикою служили декани: маневичький – протоієрей Андрій Закидальський, любешівський – протоієрей Юрій Устимчук, настоятель парафії протоієрей Анатолій Устимчук, інше місцеве духовенство.

Високопреосвященний відзначив настоятеля черговою священниціою нагородою і вручив жертводавцям благословенні грамоти.

У святковому Богослужінні взяла участь голова сільради Наталія Оксенюк.

Засновано Вознесенський храм у Козлиничах 1993 р., а освятили його в травні 1998-го.

Світлина інформаційної служби єпархії

Керуючий єпархією – на торжестві святого Макарія

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл 14 травня перебував у Києві, взявши участь у Божественній Літургії з нагоди дня священномученика Макарія, митрополита Київського, та 52-річчя архієрейського служіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета на столичній кафедрі.

Відправи відбулися у кафедральному соборі Рівноапостольного князя Володимира Великого під проводом Святішого. Докладніше про торжество розповідає сайт *Cerkva.info*.

Особливе шанування св. Макарія пов'язане з тим, що нетлінні мощі цього угодника Божого перебувають саме у Свято-Володимирському соборі – головному храмі Київського Патріархату.

Патріарх Філарет очолив кафедру 14 травня 1966 року як архієпископ Київський і Галицький, патріарший екзарх всієї України, ставши на ній першим етнічним українцем із кінця XVIII століття. Надалі служив тут у сані митрополита; із 22 жовтня 1995 року – Патріарх Київський і всієї Руси-України.

Міжнародна конференція щодо ув'язнених

Віце-канцлер і старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний 15–17 травня брав участь у міжнародній конференції «Правові, соціальні, духовні, психологічні аспекти роботи закладів тюремного типу, тимчасового ув'язнення, закладів виправного типу та органів пробачії».

Зокрема, під час обговорення в Луцькій міській раді європейських стандартів виконання покарань розглянули питання тюремного капеланства на прикладі карного закладу в Старих Притулах Мазовецького воєводства (Республіка Польща), оскільки у заході взяли участь його директор Томаш Добруський, заступник Зіслав Давід і капелан ксьондз Богуслав Офман.

Також учасники конференції відвідали Ковельську виховну колонію, Луцьке СІЗО. Крім того, оглянули Старе місто і Свято-Троїцький комплекс в обласному центрі.

По завершенні роботи підписали меморандум про співпрацю.

Владика Михаїл на празнику в Горохові

17 травня митрополит Луцький і Волинський традиційно відвідав парафію Вознесіння Господнього в цьому райцентрі, щоб розділити радість храмового свята.

Перед Божественною Літургією він освятив нове горнє місце (крісло на підвищенні у східній частині вівтаря, де в певні моменти Відправи сидить єпископ, – символ трону Ісуса Христа).

Високопреосвященний звернувся до вірних із проповіддю, в якій, зокрема, сказав: споминаючи нині про Христове вознесіння, ми повинні пам'ятати, що теж покликані підніматись до Неба. Живучи християнським життям, дедалі більше воцерковлюючись, ми стаємо дедалі більш незалежними від гріха, від страху смерті. Про це говорять нам і життя святих, і життя страдників, які раділи в Господі й на Колімі, й у Воркуті, бо не втрачали надії на Всевишнього, оскільки мали чисті серця. Тож до святості й до Неба покликані ми всі.

З митрополитом служили декан і настоятель цієї громади протоієрей Андрій Сидор, інші священники Горохівського благочиння та з Київської єпархії. З усіма мирянами молилися голова райради Тарас Щерблюк і міський голова Віктор Годик.

Священик організував літературні читання

Протоієрей Віктор Ліпчик, настоятель парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Хорохорині Луцького районного деканату, став організатором уроків літератури рідного краю в загальноосвітніх школах цього села та сусіднього Смолигова.

17 травня члени Волинського осередку Спілки християнських письменників України розповіли учням про діяльність СХПУ, почитали свої поетичні та прозові твори, нав'язали контакти з дітьми, які пробують себе в літературі.

Завершуючи кожну зустріч, о. Віктор у душпастирському слові зазначав, що в день Вознесіння Господнього для всіх нас важливо згадати: наприкінці Своєї земної місії Христос благословив учеників на апостольське служіння. Ми всі, послідовники Ісуса, також маємо в міру сил бути апостолами. Ті ж, котрі одержали від Бога талант писати, повинні нести Господнє вчення засобами красивого письменства, що й показали нам літератори під час цього уроку.

Духовенство – на заходах волинського вишу

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл, інші представники єпархії взяли участь у відзначенні дня Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки.

Розпочалися святкування і з подячного молебню в кафедральному соборі Святої Трійці, який 18 травня очолив архієрей. Також владика взяв участь у розширеному засіданні вченої ради цього закладу вищої освіти.

Напередодні, 17 травня, СЧУ провів ярмарок-фестиваль «ЯрФест – 2018». Ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакін долучився до його відкриття. У слові душпастир побажав присутнім плідної праці та нових наукових досягнень, які будуть слугувати на користь нашої держави та Української Церкви. Про це повідомив сайт *Vpba.org*.

Духовенство помолилося за бійців, полеглих на Сході України

20 травня, в неділю 7-му після Пасхи, в обласному центрі вшанували пам'ять лучан, які загинули під час антитерористичної операції.

Розпочалися заходи з молитви в кафедральному соборі Святої Трійці. Після Божественної Літургії декан головного храму єпархії протоієрей Микола Нецькар разом із соборним духовенством та капеланами відслужили молебень. Потому відбулося вручення нагород бійцям.

Опісля військовики, їх родичі та близькі, представники влади й духовенство колоною рушили до фотостенда загиблих героїв, що на Театральному майдані. Там віце-канцлер та старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний відслужив заупокійну літію.

Скорботні заходи продовжилися на Алеї почесних поховань, що на міському кладовищі поблизу с. Гаразджа, де разом із настоятелем храму Воскресіння Господнього священником Ярославом Черенюком також помолилися за упокій душ загиблих.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – на офіційному сайті pravoslavivolyni.org.ua

ОДНОВІРЦІ ЗА КОРДОНОМ

ЧОМУ СПІВАК ІЗ ФІЛАДЕЛЬФІЇ СТАВ ПРАВОСЛАВНИМ СВЯЩЕННОСЛУЖИТЕЛЕМ

Диякон Деніел Терразас розповів, чому прийняв цей сан і здобуває освіту у Волинській православній богословській академії.

Клірик філадельфійської ставропігійної парафії Святителя Миколая Чудотворця після висвяти проходить практику в луцькому кафедральному соборі Святої Трійці. 26 квітня у камінному залі ВПБА він зустрівся з журналістами.

«Я народився в штаті Техас. Мої батьки є протестантами, тож у дитинстві мав змогу відвідувати різні церкви, співав під час богослужінь», – розповів о. Деніел.

У жовтні минулого року в Філадельфії він уперше зайшов до храму Святителя Миколая Чудотворця Київського

Патріархату. «Тоді я ще нічого не знав про Православ'я. Переступивши церковний поріг, відчув на душі спокій, доброту й любов. Спів молитви вливався в серце й змушував підхоплювати мелодії. Майже півтори години я співав з усіма».

Американець був настільки вражений Службою, що згодом став парафіянином цієї церкви. «Я відчув, що хочу знову і знову приходити в цей храм». Спочатку оперний артист лише співав у церковному хорі, здружився зі священником Богданом Згобою (випускником Волинської духовної семінарії). Потім відчув потребу робити більше,

і «душпастир порадив мені здобути богословську освіту в Луцьку».

У Православ'ї Деніела найбільше вразила глибина християнської традиції, яка точно передається з покоління в покоління. «За американськими мірками – це дуже старовинні традиції. Але вирушаючи в Україну, я не уявляв, наскільки вони плекаються тут, прищеплюються семінаристам: усі догми, кожен рух – усе регламентовано», – дивується диякон.

Деніел Терразас зазначив, що не має наміру залишати оперної кар'єри. Він поєднуватиме обов'язки клірика

православної парафії та співака й викладача вокалу.

Раніше інформаційна служба Волинської єпархії повідомила, що американець став дияконом у день Антиспаси, в неділю 2-гу після Світлого Христового Воскресіння, за Божественною Літургією в луцькому Свято-Троїцькому соборі. З благословіння Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета висвяту звершив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

Прот. Віталій СОБКО.
Світлина з сайту Volynpost.com

ЕПАРХІАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

4 липня

День висвяти: 25 років тому, 1993-го, – протоієрей Степан Гайгель, настоятель парафії Архистратига Михаїла в Луцьку, капелан ГУ Національної поліції у Волинській області.

7 липня

День заснування храму: 15 років тому, 2003-го, – церква Різдва Йоана Хрестителя в с. Бахів Ковельського районного деканату.

13 липня

День народження: 60 років тому, 1958-го, – протоієрей Петро Атаманів, настоятель парафії Святителя Йоана Золотоустого в Луцьку.

14 липня

День заснування храму: 25 років тому, 1993-го, – церква Безсрібників і чудотворців Косми і Даміана в с. Холоневичі Цуманського деканату (Ківерецький р-н).

День заснування храму: 5 років тому, 2013-го, – церква Йоана Хрестителя в Луцьку.

День заснування храму: 5 років тому, 2013-го, – церква Апостола Йоана Богослова в с. Стеблі Ковельського районного деканату.

23 липня

День народження: 35 років тому, 1983-го, – диякон Антон

Береза, клірик парафії Святителя Феодосія Чернігівського в Луцьку.

24 липня

День висвяти: 15 років тому, 2003-го, – протоієрей Сергій Ледовок, настоятель парафії Святої Трійці в с. Тростянець Ківерецького деканату.

28 липня

День заснування храму: 20 років тому, 1998-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Гаразджі Луцького районного деканату.

31 липня

День народження: 50 років тому, 1968-го, – Юлія Спіріна, юристконсульт Управління єпархії.

3 серпня

День висвяти: 15 років тому, 2003-го, – священник Мирон Петрина, настоятель парафії Апостолів Петра і Павла в с. Хопнів Ківерецького деканату.

12 серпня

День народження: 35 років тому, 1983-го, – священник Олег Чвир, настоятель парафії Преподобного Іова Почаївського в с. Човниця, Преображення Господнього в с. Озеро, Успіння Пресвятої Богородиці в с. Гайове Ківерецького деканату.

19 серпня

День народження: 35 років тому, 1983-го, – протоієрей Володимир Вакін, ректор Волинської православної богословської академії, настоятель парафії Апостола Филипа в Луцьку.

День народження: 30 років тому, 1988-го, – ієромонах Никодим (Смілій), намісник Братського чоловічого монастиря Воздвиження хреста Господнього у Луцьку.

23 серпня

День освяти храму: 20 років тому, 1998-го, – церква Успіння Пресвятої Богородиці в с. Буркачі Горохівського деканату.

День висвяти: 20 років тому, 1998-го, – протоієрей Василь Ключак, настоятель Братської парафії Воздвиження хреста Господнього.

26 серпня

День народження: 35 років тому, 1983-го, – священник Вадим Колесник, настоятель парафій Апостолів Петра і Павла в с. Жабче, Успіння Пресвятої Богородиці в с. Сергіївка Горохівського деканату.

Щиросердечно вітаємо вас із ювілеями, боголюб'язні отці, браття і сестри! Хай Бог благословляє усіх вас на многії і благії літа!

ПАЛОМНИЦТВА

10 червня – у чоловічий монастир Великомученика Георгія Переможця (під Берестечком, с. Плешева Рівненської єпархії) за нагоди відпустового свята та чергової річниці Берестецької битви (Патріарша Літургія). Виїзд о 7.00. Повернення – о 20.00. Пожертва 150 грн.

16 червня – до святинь Володимира-Волинського: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимнівський монастир. Виїзд о 7.00. Повернення – о 19.00. Пожертва 170 грн.

17 червня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 200 грн.

28 червня – до святинь Рівенщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Пресвятої Богородиці). Виїзд о 6.30. Повернення – о 22.00. Пожертва 220 грн.

28–29 червня – до святинь Польщі: Ченстохова, Краків (для тих, хто має візу). Зголошуватися не пізніше ніж за три дні.

29 червня – до святинь Львова. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Пожертва 350 грн.

30 червня – до почаївських святинь: лавра – монастир Святого Духа (колишній лаврський скит) – монаше кладовище – джерело Праведної Анни – жіночий монастир Богоявлення Господнього у Кременці – храм Пророка Іллі

в Дубенському замку. Виїзд о 6.30. Повернення – о 20.00. Пожертва 200 грн.

1 липня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церква – Володимирський собор (Патріарша Служба) – Волинська ікона Богоматері (Національний художній музей України). Виїзд 30 червня о 23.30. Повернення 1 липня о 23.30. Пожертва 600 грн.

6–18 липня, 17–29 липня, 28 липня – 10 серпня – до святинь Одещини: храми й монастирі в обласному центрі, чудотворна ікона Пресвятої Богородиці в с. Кулевча.

7 липня – до Маняви (Івано-Франківська єпархія) за нагоди престольного свята на честь преподобних Іова та Феодосія Манявських (Богослужіння очолює Патріарх Філарет): скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа

– джерело Святого Духа. Виїзд 6 липня о 23.30. Повернення – 7 липня о 23.30. Пожертва 500 грн.

6–13 вересня – до Святої Землі (проща «Дорогою Ісуса Христа»). Проводиться за благословіння Патріарха Філарета, очолює митрополит Луцький і Волинський Михаїл): Хайфа – долина Армагеддон – Назарет – Кана Галілейська – гора Фавор – біблійна Галілея – Ярденіт – гора Сіон – Ейн-Карем – Віфлеєм – Єрусалим – Віфанія – Юдейська пустеля – Єрихон – Мертве море – Лідда – Кумран. Зголошуватися не пізніше ніж за два тижні.

Реєстрація – не пізніше як за день до початку прощі (якщо не зазначено інше). Виїзд на всі богомілля – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькому центрі єпархії «Україна» (керівник Лариса Савчук) за тел. (050) 812-09-79.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

СЛОВО КИЇВСЬКОГО ПАТРІАРХАТУ – НА ВОЛИНІ

ЧИТАЙТЕ

Різноманітна духовна література: запитуйте у храмах, книгарні-бібліотеці «Ключі» за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2 (напроти ЦУМу, біля обласної юнацької бібліотеки). Розпорядок роботи: будні – 9.30–19 год; свята, суботи й неділі – 10–17 год.

СЛУХАЙТЕ

Передача «Благо»: неділя, 7.30, FM-радіостанція «Сім'я і дім» (102,4 МГц).

ЧИТАЙТЕ, ДИВІТЬСЯ, СЛУХАЙТЕ

Сайт pravoslavivolyni.org.ua – історія, устрій єпархії, святині, персоналії, документи, новини, фото, відео, газета, книги, аудіо, передруки.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісць Українську Православну Церкву!

Свідчення про державну реєстрацію: ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.

Засновник і видавець – Управління Волинської єпархії

Української Православної Церкви Київського Патріархату (Волинська духовна консисторія) Друк – ТОВ «Волинська друкарня» (Луцьк, просп. Волі, 27). Тел. (0332) 24-25-07. Зам. №596. Наклад 1450 пр. Передплатний індекс 91241

РЕДАКЦІЯ

Віталій КЛІМЧУК (головний редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), протоієрей Віталій СОБКО, Петро САЙКЕВИЧ (верстка)

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.

ДОВІДНИК ВОЛИНСЬКОЇ ДУХОВНОЇ КОНСИСТОРІЇ

43025 Луцьк, Градний узвіз, 1
volynkonsystoria@ukr.net
Час роботи: понеділок–п'ятниця (крім святкових днів), 10:00–16:00, обідня перерва – 13:00–14:00

КЕРУЮЧІЙ ЕПАРХІЄЮ

Митрополит Луцький і Волинський МИХАІЛ. Тел./факс (0332) 72-44-64

КАНЦЕЛЯРІЯ

Канцлер – протоієрей Микола ЦАП. Тел. (0332) 72-53-63
Віце-канцлер – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ. Тел. (0332) 72-44-64

ІНФОРМАЦІО-ВИДАВНИЧИЙ ЦЕНТР

Тел. (0332) 72-21-82
Голова центру – протоієрей Віталій СОБКО. Моб. (050) 661-56-68
Інформаційна служба (збір та опрацювання даних про діяльність єпархії)
infosluzhba@ukr.net

Сайт – pravoslavivolyni.org.ua

info@pravoslavivolyni.org.ua

Прес-служба (співпраця зі ЗМІ) – прес-секретар архієпископ КОНСТАНТИН (Марченко)

Моб. (096) 781-80-59. Pres-sluzhba@ukr.net

Газета «Волинські єпархіяльні відомості». Hazeta.vyev@gmail.com
Телестудія «Собор» – гол. редактор Андрій ГНАТЮК
Радіостудія «Благо» – головний редактор протоієрей Віктор ПУШКО.
Тел. (095) 126-40-77. Blaho@ukr.net

Видавничий відділ і книгарня-бібліотека «Ключі»
– завідувач Дмитро ГОЛОВЕНКО. Тел. (050) 339-73-66, (067) 570-57-97
kljuchi@ukr.net

КАПЕЛАНСЬКА СЛУЖБА

Старший капелан – протоієрей Олександр БЕЗКОРОВАЙНИЙ
Інспектор з питань місійної діяльності – протоієрей Юрій БЛИЗНЮК.
Тел. (0332) 20-00-25, моб. (095) 538-05-87

ПАЛОМНИЦЬКИЙ ЦЕНТР «УКРАЇНА»

Керівник Лариса САВЧУК. Тел. (0332) 71-83-77, моб. (050) 812-09-79

СКЛАД-МАГАЗИН ікон, риз, церковного начиння тощо

Директор Богдан ТИШКЕВИЧ. Луцьк, просп. Волі, 2. Моб. (066) 217-25-58
Час роботи: понеділок–п'ятниця, 10:00–18:00,
в суботу – 10:00–15:00, обідня перерва – 13:00–14:00.

«ЯКЩО ВИ ЗА ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ, ТО ЧОМУ ПРОТИ ВСЕЛЕНСЬКОГО ПАТРІАРХА?»

Проповідь Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета 28 травня, в День Святого Духа, у луцькому кафедральному соборі Святої Трійці

Во ім'я Отця і Сина і Святого Духа! Слава Ісусу Христу!

Дорогі браття і сестри, поздоровляю вас із храмовим святом на честь Пресвятої Трійці. Я дякую, що Господь сподобив мене і в цьому році разом з вами помолитися в цей святковий день.

Ми згадуємо зішестя Святого Духа на апостолів, заснування Церкви Христової. В чому виявлено це заснування Церкви Христової? Заснування виявлено в тому, що Господь благодаттю Святого Духа очистив апостолів і всіх послідовників Ісуса Христа від гріха. І послав їм Божественну благодать, і дав дари, і таким чином була заснована свята Церква Христова. Свята, яка складалася із святих людей.

А потім до цієї Церкви через проповідь апостолів приєднувались інші – язичники. Так, через проповідь апостолів. Але не тільки через проповідь. А через те, що вони звершували. А звершували вони чудеса. А чудеса звершувала не людина, а звершував Святий Дух. І тому, підтверджені й розповсюджені Церквою Христовою, працювали апостоли й інші послідовники Христа, а діяла Божественна благодать. Бо коли язичники бачили чудеса, то як вони могли не повірити в Ісуса Христа? Коли Його ім'я воскресло мертвих, або ізціляло хворих, або проганяло бісів. Ясно, що вони вірували насамперед в істинного Бога. І не тільки істинного Бога, а Бога, Який відкрив, що Він – Троїста Особа: Отець, Син і Святий Дух. І чому мученики перемогли страждання? Причому страждання часто такі, які людська особа взагалі не може витримати. А мученики терпіли. І від Христа не відмовлялись. Чому? Тому, що діяла Божественна благодать.

І не треба думати, що Божественна благодать діяла тільки тоді, в давні часи. Благодать Духа Святого діє протягом всієї історії Церкви Христової. Взять, наприклад, період Вселенських Соборів, коли йшла боротьба єретиків, які спотворювали Божественне вчення. Ну, наприклад, про Сина Божого. Говорили, що Він є творінням Бога, і не гідний Богові, бо Він є «творінням». І святі отці спростували це. Єретики були люди освічені. Освічені люди були! А їх перемогли святі отці, які діяли не від свого розуму, а діяли благодаттю Святого Духа, яка відкривала їм, де правда, а де неправда. І тому святі отці захищали правду. Правду про Бога. А єретики несли в суспільство вчення неправдиве. І кінець кінцем перемогла Церква, але перемогла Божественною благодаттю.

Ця ж сама Божественна благодать зберігає Церкву і в наші часи. Я часто згадую ті часи

державного атеїзму, коли здавалося, що [Церква] не витримає такого гоніння, такого тиску. Але витримала. Церква залишилась і стала великою, атеїзму державного – нема. Благодать Божественна сильніша. І перемагає. Але як перемагає? Різноманітними способами. Але ми бачимо результати перемоги.

Так само у нас зараз в Україні. Іде війна, Крим забрали. А хто забрав Крим? «Гарант», Москва, яка казала: «Зброю [атомну] віддайте, а ми вам гарантуємо недоторканність вашої території». Дотримались вони цієї обіцянки? Цього договору дотримались? Не дотримались. Діяли вони по правді чи брехали? Брехали. Може бути Бог із брехнею? Не може. Не може! І тому брехня не перемагає. І ми повинні твердо знати, що перемога [буде] наша. Бо правда з нами. А раз правда з нами, то з нами і Бог. А Бога ніяка сила перемогти не може.

Візьміть нашу Церкву – Київський Патріархат. Діяла, діє в цій нашій Церкві Божественна благодать? Діє. Звідкіля ми знаємо, що діє? Тому, що наша Церква росте. Не тільки росте – перемагає. Перемагає! Ось ми чекаємо Томос від Вселенського Патріарха про автокефалію нашої Церкви. Навіщо нам потрібний цей Томос? Що, ми без Томосу молитися Богу не можемо? Чи не можемо звершувати Божественну Літургію? Чи священники не мають благодаті, права відпускати гріхи? Все ми маємо. Для спасіння у нас є все. А чого ж ми хочемо, щоб нам дали Томос про автокефалію? Тільки одна причина: ми хочемо ввійти в спілкування з усіма Церквами. Оце нам потрібно, щоб ми були всі разом, з усією Церквою Христовою.

І цей час наближається, він близько.

Вселенський Патріарх, який довгий час то наближався, то відходив (бо ми домагаємося його визнання більше 25 років), зараз уже знаходиться в такому стані, що не може відмовити. Я не буду говорити про всі обставини, що стримують Вселенського Патріарха надати Томос Українській Церкві про автокефалію. Але він попросив, щоб весь єпископат Київського Патріархату звернувся до нього про надання Томосу. І наш єпископат дуже швидко... За два дні ми направили йому звернення. Попросив таке звернення і від [Української Православної] Автокефальної Церкви, і єпископи Автокефальної Церкви направили. Просив єпископів [УПЦ] Московського Патріархату.

Московські єпископи бояться. Чого бояться? Думають, а що буде, якщо Томос Патріарх не дасть? То їх покарає Москва. А приклади покарання у них є. І тому бояться, хоч багато там єпископів, які готові приєднатися до нас. Але знайшлися такі сміливці, які все-таки звернулися до Вселенського Патріарха про надання Томосу. Просив [Вселенський Патріарх], щоб і Президент звернувся, і Верховна Рада. І Президент звернувся, і Верховна Рада звернулася. Тобто ми виконали усі умови, які поставив перед нами Вселенський Патріарх. І тепер чекаємо. З нашого боку все зроблено.

Як поводить себе Вселенський Патріарх? Тримається. А тиск на нього з боку Москви, з боку Путіна іде шалений. Зараз роз'їжджають представники Московської Патріархії по всіх Церквах і умовляють: «Не погоджуйтесь на те, щоб Вселенський Патріарх дав Київському Патріархату і взагалі [Українській] Помісній Церкві Томос про автокефалію. Не погоджуйтесь! Нехай вони, ці розкольникі... (на нас вони так кажуть...) залишаються в розколі». І в той же час виступають «за єдність Церкви Христової».

Ось, я думаю, ви знаєте про постанову Синоду Української Православної Церкви (Московського Патріархату), де вони «із кожи лізуть» – захищають єдність Церкви. Але ні словом не скажуть, про яку єдність говориться. Про єдність Церкви? Якщо ви говорите про єдність Церкви, то навіщо ви їдете по всіх Церквах і переконуете, щоб єдності цієї не було? Переконуете інші Церкви: «Не підтримуйте Вселенського Патріарха». Виникає питання: то ви за єдність? Якщо ви за єдність, то для чого налаштовуєте проти Вселенського Патріарха інші Церкви? Значить, ви хочете розколоті Православ'я? І митрополит Іларіон (Алфеев), який керує відділом зовнішніх зв'язків, заявив, що якщо Вселенський

Патріарх дасть Томос Київському Патріархату і взагалі Українській Церкві, то відбудеться розкол у Православ'ї, – такий, який відбувся між Заходом і Сходом, коли утворилася Православна Церква і Католицька.

Отаким розколом Православ'я погрожує Москва – і Вселенському Патріарху, і нам. Але ж від кого цей розкол? Що, Патріарх Вселенський хоче такого розколу? Ви хочете розколоті! Ви хочете розколоті! Так про яку ж єдність ви говорите?! Лицемері! Ви правду не говорите... Про яку єдність ви говорите? Про єдність Московії. І закликають нас повернутись до Москви: тоді буде «єдність Православ'я». Тобто схиляють нас, наполягають, вимагають повернення в рабство російське.

Цього ніколи не буде. Ми в рабстві вже більше трьохсот років прожили. І знаємо наслідки цього рабства. Більше нам його не треба. І не випадково український народ, наші люди життя своє віддають на Сході за свободу і незалежність нашої держави. Ми співаємо в Гімні: «Душу й тіло ми положим за нашу свободу»? Співаємо. А вони, ці сини і дочки наші кращі, життя дійсно віддають, кладуть і душу й тіло. Діє тут Божественна благодать? Безумовно, діє. Бо вони, як мученики, що не боялись смерті й за Христа страждали. Так і наші сини і дочки віддають своє життя, теж не шкодують. Віддають як жертву Богові.

Тому Господь бачить це, правду і неправду. І ми повинні бути переконані: ніякі Синоди, ні Москва, ні погрози, ні підкупи не зламують нас. Не зламують! Бо з нами Бог. Як Бог був з мучениками, так Він і з нами. І мучителі мучеників загинули, а слава мучеників і донині прославляється.

Так і ми: іде війна, страждають люди, але народ піднімається. І цей волонтерський рух – це теж дія Божественної благодаті. Бо вона пробуджує співстраждання і любов до ближніх. І ми повинні дякувати Богові, що наближаємось і до визнання нашої Української Церкви, і до перемоги. І до перемоги: тому, що є всі ознаки, що нашу армію Путін не перемагає. Тепер йому треба з красивим лицем вийти з Донбасу і вийти із Криму. І прийде час, що і з Донбасу піде, і з Криму піде. Про прапор, який не піднявся в день інавгурації, не забувайте: це – знамення Боже. Для Росії і для всього світу.

Нехай Господь наш Ісус Христос як допомагав нам, так допомагає і в майбутньому, а ми будемо просити Його, каяться в своїх гріхах, очищатися і дякувати Йому за Його благодіяння. Тому – слава навіки-віки!

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

ОЗДІВ: ЮВІЛЕЙ ХРАМУ – З АРХІЄРЕЄМ

З нагоди 10-річчя освяти церкви Вознесіння Господнього в цьому селі Луцького районного деканату митрополит Луцький і Волинський Михайл очолив Божественну Літургію. Торжество відбулося 13 травня, в неділю 6-ту після Пасхи.

Вітаючи громаду зі святом, високопреосвященний зазначив, що ювілей – це лише привід зібратися. А радіємо ми сьогодні тому, що парафія змінилася. За цей час вдалося не лише розбудувати храм і підтримувати його. Зростаючи у радянському суспільстві, де пропагували атеїзм, у людей укоренився страх щодо будівництва храмів. Але зараз любов до Бога перемогла цей страх. І жива віра допомогла не лише збудувати церкву (вона – лише стіни), а наповнити її віряними, які зростають у благочесті. Адже «християнином стаєш не по свідоцтву про народження», а за своєю сутністю, підкреслив керуючий єпархією.

Разом із владиною служили: декан протоієрей Володимир Присяжнюк, настоятель парафії протоієрей Сергій Січкач, інше духовенство – місцеве та з Рівненської єпархії.

На завершення Відправи Його Високопреосвященство вручив церковні нагороди Іванові Рудецькому, Олексієві Столяруку та іншим активним парафіянам.

Із переказів старожилів відомо, що в Оздові було втрачено дві церкви: перша, стоячи на краю болота, пішла під землю, другу спалили нацисти. Новий храм православна громада зводила протягом 1994–1996 рр., далі проводили внутрішні роботи, а 5 червня 2008 р. тоді ще єпископ Луцький і Волинський Михайл освятив цей Божий дім.

Ольга ВЕРЕМЧУК.

Світлина інформаційної служби єпархії

